

دعای ۱۹۳ - مناجات خمس عشر مناجات عارفان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدا که رحمتش فراگیر و مهربانی اش همیشه است

إِلٰهِي قَصْرَتِ الْأَلْسُنُ عَنْ بُلُوغِ ثَنَائِكَ كَمَا
يَلِيْقُ بِجَلَالِكَ، وَعَجَزَتِ الْعُقُولُ عَنْ إِدْرَاكِ كُنْهِ
جَمَالِكَ، وَانْحَسَرَتِ الْأَبْصَارُ دُونَ النَّظْرِ إِلَى
سُبْحَاتِ وَجْهِكَ، وَلَمْ تَجْعَلْ لِلْخَلْقِ طَرِيقاً إِلَى
مَعْرِفَتِكَ، إِلَّا بِالْعَجْزِ عَنْ مَعْرِفَتِكَ،

محبوب من! زبان‌ها از ادای ستایش تو، آن‌گونه که شایسته جلال و بزرگی توست، ناتوانند. و عقل‌ها از درک حقیقت زیباییات عاجزند. چشم‌ها توان دیدن انوار شکوه ذات تورا ندارند. تو هیچ راهی برای مخلوقات نگذاشتی که بتوانند ذات بی‌پایان تورا بشناسند، جز این که به عجز خود در شناخت تو اعتراف کنند.

إِلٰهِي فَاجْعَلْنَا مِنَ الَّذِينَ تَرَسَّخَتْ أَشْجَارُ الشَّقْوِ
إِلَيْكَ فِي حَدَائِقِ صُدُورِهِمْ، وَأَخَذَتْ لَوْعَةً
مَحَبَّتِكَ بِمَجَامِعِ قُلُوبِهِمْ، فَهَمُّ إِلَى أَوْكَارِ الْأَفْكَارِ
يَأْوُونَ، وَفِي رِيَاضِ الْقُرْبِ وَالْمُكَاشَفَةِ يَرْتَعُونَ، وَ
مِنْ حِيَاضِ الْمَحَبَّةِ بِكَاسِ الْمَلَاظِفَةِ يَكْرَعُونَ، وَ
شَرَائِعِ الْمَصَافَاةِ يَرِدُونَ.

محبوب من! ما را از آن بندگان قرار ده که در باغ دلشان درخت‌های شوق توریشه دوانده، و سوز محبت تمام جانشان را فرا گرفته است. همان‌هایی که به آشیانه تفکر و اندیشه پناه می‌برند، و در بوستان‌های قرب و کشف حقیقت تغذیه می‌کنند. از حوض‌های مهربانی‌ات با جام ملاطفت و مهر خاص تو می‌نوشند و در جویبارهای زلال (حسن‌نیت و خیرخواهی‌ات) وارد می‌شوند.

قَدْ كُشِفَ الْغِطَاءُ عَنْ أَبْصَارِهِمْ، وَ انْجَلَتْ
ظُلْمَةُ الرَّيْبِ عَنْ عَقَائِدِهِمْ وَ ضَمَائِرِهِمْ، وَ
انْتَفَتْ مُخَالَجَةُ الشَّكِّ عَنْ قُلُوبِهِمْ وَ سَرَائِرِهِمْ،
وَ انْشَرَحَتْ بِتَحْقِيقِ الْمَعْرِفَةِ صُدُورُهُمْ، وَ عَلَتْ
لِسْبِقِ السَّعَادَةِ فِي الزَّهَادَةِ هِمْمُهُمْ،

پرده غفلت از روی چشمانشان کنار رفته، تاریکی تردید از باورها و دلهایشان زدوده شده است. دیگر هیچ شک و دودلی در قلب وجانشان باقی نمانده و با تحقق معرفت، سینه هایشان گشایش یافته است و همت هایشان به سبب پیشی گرفتن در سعادت مندی بر اثر زهد، به اوج بلندی رسیده است.

وَعَذَّبَ فِي مَعِينِ الْمُعَامَلَةِ شَرِبُهُمْ، وَطَابَ فِي
مَجْلِسِ الْأَنْسِ سِرُّهُمْ، وَأَمِنَ فِي مَوْطِنِ الْمَخَافَةِ
سِرْبُهُمْ، وَاطْمَأَنَّتْ بِالرُّجُوعِ إِلَى رَبِّ الْأَرْبَابِ
أَنْفُسُهُمْ،

نوشیدن در چشمه زلال بندگی برایشان شیرین و گوارا شد، و در مجلس انس، درونشان لطیف و پاک گشت. در جایگاه ترس و هراس آرامش یافتند، و دلهایشان با بازگشت به پروردگار پروردگاران، اطمینان گرفت.

وَتَيَقَّنَتْ بِالْفَوْزِ وَالْفَلَاحِ أَرْوَاحُهُمْ، وَقَرَّتْ بِالنَّظَرِ
إِلَى مَحْبُوبِهِمْ أَعْيُنُهُمْ، وَاسْتَقَرَّ بِإِدْرَاكِ السُّؤْلِ
وَنَيْلِ الْمَأْمُولِ قَرَارُهُمْ، وَرَبِحَتْ فِي بَيْعِ الدُّنْيَا
بِالْآخِرَةِ تِجَارَتُهُمْ.

روح‌هایشان به پیروزی و رستگاری یقین پیدا کرد. و چشم‌هایشان از دیدار محبوبشان روشن شد، و درک آرزوها و رسیدن به مطلوب، قرار و آرامششان را پایدار ساخت. و معامله‌ آنان در فروش دنیا به آخرت، پرسود و برکت بود.

إِلٰهِي مَا أَلَدَّ خَوَاطِرَ الْإِلٰهَامِ بِذِكْرِكَ عَلَى الْقُلُوبِ،
وَمَا أَحَلَّى الْمَسِيرَ إِلَيْكَ بِالْأَوْهَامِ فِي مَسَالِكِ
الْغُيُوبِ، وَ مَا أَطْيَبَ طَعْمَ حُبِّكَ، وَ مَا أَغْذَبَ
شَرِبَ ۲ قُرْبِكَ،

محبوبم! چه لذتبخش است خطوراتی که یاد تو را در دلها الهام می‌کند! و چه شیرین است سفر در اندیشه‌ها به سوی تو در وادی‌های ناپیدای غیب! چه طعم دلنشینی دارد محبت تو، و چه نوشیدنی گوارایی است شراب نزدیکی به تو!

فَأَعِزَّنَا مِنْ طَرْدِكَ وَإِبْعَادِكَ، وَاجْعَلْنَا مِنْ أَخْصِ
عَارْفِيكَ، وَاصْلِحْ عِبَادِكَ وَاصْدَقِ طَائِعِيكَ، وَ
أَخْلِصْ عِبَادَكَ ۳ يَا عَظِيمُ يَا جَلِيلُ يَا كَرِيمُ يَا
مُنِيلُ، بِرَحْمَتِكَ وَ مَنِّكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

پس ما را از دوری و طرد شدن از خود در امان بدار. ما را از خاص‌ترین عارفانت، و نیکوترین بندگانت، راستگوترین مطیعانت، و خالص‌ترین عبادت‌کنندگان قرار بده. ای بزرگ، ای باشکوه، ای بزرگوار، ای بخشنده! به رحمت و احسانت، ای مهربان‌ترین مهربانان!

۱. در برخی نسخه‌ها: شَرَّاعِ

۲. در برخی نسخه‌ها: شُرْبَ

۳. در برخی نسخه‌ها: عِبَادِكَ